

Museo Provincial de Lugo

Praza da Soidade, s/n.
27001 de Lugo.
Tfno.: 982 242 112.
Fax: 982 240 240.
info@museolugo.org
www.museolugo.org

Horario

Luns a venres: 9:00 a 21:00 h.
Sábados: 10:30 a 14 e 16:30 a 20 h.
Domingos e festivos: 11 a 14 h.

Jesús Otero-Yglesias
Estar

Actividades relacionadas

21 e 29 de agosto, 19:00 - 21:00 h:
Diálogos de la fregona y el calcetín.
Pintar con tinta e obxectos domésticos.

5 de setembro, 19:00 - 21:00 h:
Cena amazónica.
Unha conversa entre o artista e Mónica Alonso.

12 de setembro, 20:00 h:
Concerto do Grupo de Creación Sonora
da Universidade de Santiago de Compostela (GCSUS).

Jesús Otero-Yglesias
Estar

MUSEO PROVINCIAL DE LUGO
26 xuño - 15 setembro

Living Sculptures, Pi Lind, 1967. Moderna Museet, Estocolmo.

ocasións nin sequera fai falta *ser*, quizais baste con deixarse *estar*.

Entrar

Ir ao museo, entrar nel, cada nova exposición, é máis que un novo entretemento, implica un recoñecemento do mundo que probablemente non fixemos aínda en calidade de espectadores. Deixar pasar o tempo si, pero dun modo produtivo. Comecemos por dicir que en *ESTAR* a obra distribuíuse non atendendo á súa data de creación ou á súa temática senón de acordo cos espazos -o xardín, o lugar de traballo, aquel onde reservamos obxectos que han ser mostrados, o lugar para conversar con quen nos visita, aquel outro onde o soñado aparece...- que fan referencia ao doméstico, ao cotián...

ESTAR reúne obras dun amplo período, inspiradoras de gran número de diálogos e referencias, moitas delas ensínanse por primeira vez. O mellor é esquecerse do habitual percorrido circular: entrar, ver, saír... e no seu lugar visitar os espazos de forma recorrente, indo e vindo duns a outros, vendo a exposición como unha trama, unha rede de relacións ou sendeiros que entrecruzan o pensamento e as buscas deste.

Xardín / Brazzil

Taller

Sala de estar / cámara de maravillas

Espazo de soños

Xardín / *Brazzil*

Entrar polo xardín tal e como se percorre a historia do mundo, antes da cultura a natureza e antes do social o salvaxe. Non é un xardín burgués, natureza domesticada, senón un xardín con remisións ao paradisiaco, ao espontáneo, ao alegre, ao que vén dado xenerosamente... Entenderíamos que referido ao utópico, quizais situado nos trópicos, un pouco durmido tal vez, como indica o “Z” que se duplica. Palmeiras, cocos, laranxas, mariscos, estandarte, parabólica, velas, táboa náutica... Todo pode resultar tan familiar como o que vemos neses lugares afastados a onde imos, ou aspiramos a ir, de vacacións. Aquí, no Museo, *Brazzil* devén pórtico dese espazo domesticado no que se amosan a obra e pensamento do artista, unha “*antesala*” para reflexionar ademais acerca de economía -de como son e se viven os confíns do mundo á marxe de calquera institución- e de creatividade, de reemprego, pois todo posúe a súa maxia e a súas varias vidas posibles.

Taller

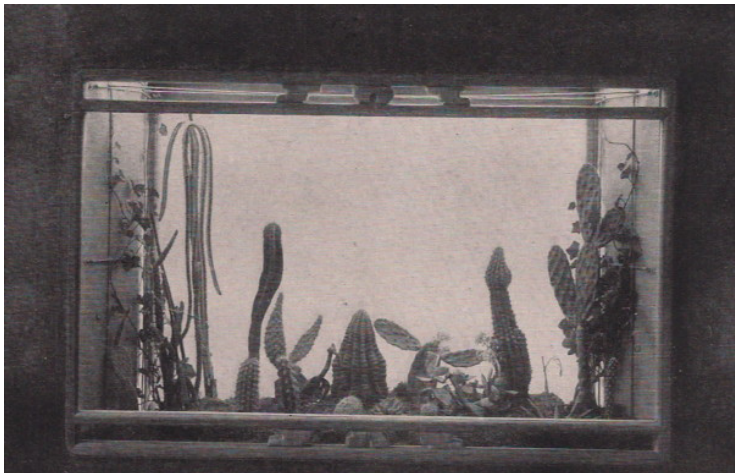
Contiguo ao xardín, o espazo máis amplo e luminoso entendeuse como un taller. No seu interior conviven obras pertencentes a diversas series; en *Abiertos*, *Bosques* e *Sustancias* predomina o interese polo vertical, na primeira fálase do luminoso -metafísica das barras verticais sen fin-, na segunda do escuro -bosques que habitan monstros e temores- e na terceira da natureza exuberante, aliándose esta co erotismo orgánico dos debuxos circulares ao outro lado da sala, debuxos da serie *Detrás del montón de paja*, un horizonte de evasión que se albisca máis alá do túnel... No *Taller* importa a obra, a súa condición de resultado, pero non

Postal de Xamaica

This Is Tomorrow, Group 6, 1956. Whitechapel Art Gallery, Londres.

Vitrina con cactus

menos o proceso de pensamento do artista, a súa exploración da idea, todo o que ocorre no seu traballo e non sempre se ve; a isto responde a presenza de libros de anotacións e de artista, de cadernos para o desenvolvemento de exposicións e proxectos, de cadernos de viaxe... e a dunha gran mesa á que o artista acode con frecuencia para debuxar e repoboar unha das paredes con *Bosques*.

Sala de estar / cámara de maravillas

Cámaras de maravillas, *wunderkammer*, así se chamaron os antepasados dos museos, acumulacións ordenadas de obxectos raros e preciosos traídos doutras latitudes. Era necesario viaxar para crear unha *wunderkammer*. O espazo doméstico que máis se parece a unha cámara de maravillas é a chamada sala de estar, lugar destinado a agasallar as visitas con bebidas quentes e doces mentres se lles mostra aquilo que ten especial valor ou rareza: papiro exipcio, máscara africana, ídolo hindú, obxecto de santeiría cubana... En *ESTAR*, o espazo que imita ao devandito entrégase á burla e á simulación. Nada é o que aparenta, “marabillas” creadas para parecer exóticas, obxectos de culturas alongadas que non existen, pinturas chinas realizadas cunha fregona e un calcetín mollados en tinta, etnografía de supermercado ou o que dan de si oveiras, latas de conservas, cepillos de dentes... ver en que se parecen as traseiras de televisións a máscaras africanas con animais totémicos sobre a cabeza incluídos... e a versión española... presuntos cactus de *Los Monegros* intervídos como obxectos xamánicos, elementos dun ritual, fragmentos vivos da paisaxe que é toda a exposición.

Casa de Yves Saint Laurent na Rue Babylone, 55, París.

O artista fai un repertorio propio, de “marabillas” que se amosan como obxectos artísticos. Todo o atopado na súa casa e nos arredores convérteo en poética e narrativa irónica.

Espazo de soños

Desde o xardín accédese a un espazo en penumbra. Xardín utópico e soño han estar relacionados. Este é o inconsciente da exposición, o que emerxe silencioso. As pequenas luces, o movemento, a sublimación da materia, o recordo... Espazos pechados, habitáculos en claroscuro, luces en clausura, mecanismos de proxección... En “Vespertina” os puntos de luz forman unha rosa rodeada de abellas, a súa proxección nas paredes unha narración dantesca, o ascenso de Dante e Beatriz aos ceos, ao Empíreo. “República” é unha caixa transparente que proxecta fantasmagorías, sombras que reproducen algúns obxectos da *Sala de estar*. En “Danzante” unha pequena póla parece moverse ante un círculo de miras. O calidoscopio dos miróns, o habitante no interior do museo en certo modo, aquel que está alí para ser visto.